

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne stille det samme spørgsmål til Kristeligt Folkepartis og Centrum-Demokraternes ordførere.

Kan det virkelig være rigtigt, hvis man f.eks. er blevet snydt for 8.000 kr. i en automobilhandel, at man ikke skal kunne gå videre efter at have fået en dom ved byretten, hvor det muligvis er lidt uklart, hvad der egentlig er lagt til grund for domsresultatet? Er det virkelig CD's og Kristeligt Folkepartis opfattelse, at almindelige menneskers sager kun skal kunne afgøres ved én instans?

Jeg vil gerne have, at Kristeligt Folkepartis og CD's ordførere tilkendegiver, om det er deres principielle opfattelse, at det ikke skal kunne lade sig gøre. Det rammer ganske betydelige grupper af mennesker, som har disse såkaldte sager af mindre værdi ved domstolene.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den emnekreds, som de sidste to indlæg først og fremmest har befattet sig med, er jo noget, der overhovedet ikke er stillet ændringsforslag om her ved andenbehandlingen, og derfor får Folketinget ikke lejlighed til at ytre sig om det.

Men der kan da holdes langt mere end korte bemærkningsindlæg om retssikkerhedssynspunktet med hensyn til, hvor længe man i givet fald skal kunne anke, idet forholdet jo er det, at man ikke ensidigt kan se problemet fra den persons side, der har tabt i byretten. Der er skam også et retssikkerhedshensyn at tage til den, der har vundet i byretten og altså måske har måttet køre en lang sag, har vundet over den automobilhandler og har fået tilkendt denne erstatning på 8.000 kr. Skal bilhandleren så, fordi han har mange penge, kunne anke til landsretten og derigennem faktisk få en fordel, fordi den kunde, som er blevet snydt, ikke også kan holde ud at tage kampen i landsretten?

Skal det være således, at man skal affinde sig med at blive slået igennem to instanser med sagførersalærer for den tabende part, der skal betale omkostninger til modparten på måske 30.000 kr. vedrørende en sag, som drejer sig om 8.000 kr.?

Derfor er retssikkerhedshensynet ikke så ensidigt, som hr. Ole Espersen og Hr. Leif Hermann har talt om, at retssikkerhedshensynet kun er til fordel for den tabende part. Man kan kun sige én eneste ting med sikkerhed, og det er, at hver gang man foretager en fornyet retsbehandling, bliver resultatet, at samfundets ressourcer ødes væk på noget så overflødigt som papirbehandlinger, som ikke i sig selv skaber trivsel. Men der er ingen, der kan sige med sikkerhed, at landsrettens afgørelse skulle være rigtigere end byrettens, hvis de to skulle være forskellige. Det kan lige så godt være byrettens som landsrettens afgørelse, der er den mest fornuftige.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Til hr. Leif Hermann vil jeg for det første sige, at hvis det er så stor en hjertesag, hvorfor er der så ikke noget ændringsforslag?

For det andet har justitsministeren sagt, at i alle de tilfælde, hvor man ikke automatisk kan gå videre, kan man søge om at få lov til det, og jeg ved, at der vil blive taget meget store hensyn til netop sociale forhold. Hvis man ikke stoler på, at justitsministeren vil gøre det, får vi jo lejlighed til at rejse spørgsmålet, hvis vi får nogle klager ind. Vi tror på den garanti, at det bliver muligt for alle, der virkelig føler sig snydt på den ene eller den anden måde, at gå til justitsministeren.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg synes unægtelig, at hr. Glistrup snakker noget udenom. Omkostningerne ved anke til landsretten er jo naturligvis et spil, og den, der taber sagen, bærer omkostningerne, som hr. Glistrup jo udmærket godt ved. Det vil altså sige, at i det øjeblik man har tabt en sag ved byretten og skal overveje anke til landsretten, må man naturligvis overveje risikoen for, at omkostningsbeløbet forøges tilsvarende. Den overvejelse foregår naturligvis i relation til spørgsmålet om sagsgenstandens størrelse, men det er da en overvejelse, man skal have lov til at lade folk have. Hvorfor skal de principielt ikke have lov til at have denne overvejelse? Hvad er der galt ved det?